neid koguni rohkem kui tarvis; paneb nad kõik hunnikusse ja asub siis õhtust sööma. Ta ei söö aga kala tervelt ära, vaid ainult kalaseljad, kui magusamad suutäied, muu jätab ta kõik järele.

Vee all jääb saarmas vagusasti jõe põhjas ootama ja haarab oma teravate hammastega kaladel, kes paha aimamata tema kohalt üle ujuvad, kõhust kinni. Kala silmad pole niiviisi loodud, et ta nendega allapoole saaks vaadata, sellepärast pääsevad nad harva varitseja küüsist. Saarmas püüab kalu ka talvel jää all; jää sisse teeb ta väikesed augud ja pistab nende sisse oma nina, kui ta värsket õhku tahab hingata.

Seal, kus saarmas kauemat aega tegev olnud, pole kalameestel palju midagi teha. Neid ähvardab vaesus ja häda. Aga mis teha? Kuidas kutsumata külalisest lahti saada?

Öösi on raske kavalat looma vee sees tabada ja päeval ei leia isegi väljaõpetatud jahikoer teda kätte. — Kalamees jääb igatsusega talve tulekut ootama. Ja tõesti, ühel ilusal hommikul oli esimene lumi maas. Kalamees läheb rutuga jõe ääre saarma jälgi uurima; värske lume peal on nad selgesti näha. Ära märkides, kus kohal jäljed vette ära kaovad, ruttab kalamees küti juure. Viimane rõõmustab juba ette saarma pehme, tiheda, läikiva naha üle ja lubab hea meelega kalameest aidata. Kalamehe poolt äramärgitud koha lähedale paneb kütt vette rebaserauad ja kinnitab need ketiga kaldasse; siis katab selle koha vesitaimedega kinni, et rauad kavalale saarmale silma ei paistaks.

Öösi läheb saarmas, nagu harilikult, kalajahile. Tal oli seekord hea õnn; nimelt langes suur karbikala talle saagiks. Saarmas ruttab kalaga kaldale, juba